

ANTONIJA GERMKOVA:

Majniški izlet.

troci so napravili majniški izlet v vas za 440 m visokim hribom. Majčkeni so bili, deklice in dečki, skupno 82 po številu.

Veselo so korakali po strmem hribu. Tupatam se je katera prav mala spodrsnila ali pa ušla v travo nabirat cvetic.

Vedno in vedno je bilo treba klicati in svariti: »Pazi, kam stopaš! Izgubiš torbico! Duško, deni klobuk na glavo!« In tako dalje... Ker je bila pot vedno strma, so nekateri otroci kar pihali vročine in utrujenosti.

Vprašam: »Kdo je truden?«

Iz več grl se oglasi: »Jaz ne, jaz ne!«

Mali Stanko se pa oglasi: »Ko bi jaz hodil sto let, ne bi bil truden.«

»E, Stanko, motiš se. Sto let je toliko, da še ti razumeti ne moreš, koliko,« mu odgovorim.

Na travi pod zelenimi drevesi je bil odmor.

»Ali jemo tukaj?« so povpraševali.

»Še ne, še ne, saj nismo še v vasi!«

Žalostno so zopet zapirali torbice in vrečice, ki so bile večinoma odprte.

Ko smo se odpočili, zakličem: »Naprej!«

Otroci so vstajali, nekateri prav leno. Od druge strani so prišli nekateri že olepšani s cvetjem, ki so ga nabirali takrat, ko so drugi počivali. Meni ni bilo to všeč in jim pravim: »Le čakajte! Namesto da bi počivali, pa ste letali okrog in če sedaj ne boste mogli naprej, vas pustim kar tukaj.«

A tega ni bilo treba. Prišli smo vsi srečno na vrh. Ozrli smo se nazaj in pod seboj smo ugledali krasno morje. Morje je bilo modro kot nebo, in na njem ni bilo nobene ladje.

Ko smo se nagledali, počijemo zopet malo.

»Ali sedaj jemo, gospa?« so zopet zavpili nekateri.

»Potrpite še malo,« odgovorim, »saj bomo kmalu v vasi.«

Nakremžili so se jim obrazi, a slušali so in pustili torbice v miru.

Šli smo naprej. Od daleč smo že videli hiše, vse okrašene z zastavami. Vprašala sem neko ženo, čemu to. Povedala mi je, da so prišli prejšnji večer v vas vojaki, čvrsti slovenski fantje. Že pred vasjo so začeli otroci peti.

Ko so ljudje slišali te otroške glasove, so prišli ljudje iz hiš in jih poslušali.

»Kam gremo sedaj?« so povpraševali otroci.

»Sedaj gremo na travnik in tam pojemo, kar smo prinesli s seboj. Ali ste zadovoljni?«

»Smo, smo!« so vpili in komaj čakali, da dospemo tja.

Kar zagledamo pred seboj vojake. Bili so res slovenski fantje, okrašeni s cvetjem in trakovi.

»Glejte vojake!« so kazali otroci.

»In koliko jih je!« so pravili drugi.

Ko smo prišli do njih in so slišali, da govorimo slovenski, so nas ustavili in povpraševali, od kod smo, ali so otroci iz kakega zavoda ali iz sirotiščnice, ker so vsi enaki.

Odgovorila sem, da so ti otroci iz Trsta iz otroškega vrtca C. M. D. Čudili so se, ker so menda mislili, da v Trstu ni nič slovenskega.

Gremo naprej in za vasjo dobimo zaželeni travnik. Na eni strani ceste je bil travnik, na drugi pa vojaški tren. Vojak je stražil, hodeč gor pa dol. Otroci so ga radovedno gledali. Kodrasti Marij pa pravi: »Tak je moj papá!«

»Tudi moj, tudi moj!« se je oglasilo iz več grl.

Možati Rudo pa pravi: »Tudi moj stric je tak vojak, sem ga že videl!«

Nekateri so ta čas posedli v travo in tudi drugi so se spomnili, da so lačni in trudni ter so prisledli k njim. Vsak je vzel iz svoje torbice ali vrečice, kar je imel s sabo: jajčka, pomaranče, polento ali črni vojni kruh. Vsem je šlo v slast, in ko bi imeli še enkrat toliko, bi z lahkoto spravili pod streho.

Nad nami je raslo cvetoče drevo, v travi neštivilno cvetic, okrog nas so pa letali metuljčki. Solnce je toplo sijalo z vedrega neba, ptički so peli in nas razveseljevali. To je tako dobro vplivalo na vse, da smo bili prav dobre volje. Zato se oglašim:

»Ker smo zdaj v tako lepi cvetoči prirodi, naj Melica pove ono pesem o pomladi: Zvonite, zvonite...«

»Da, da, naj jo pove! Mi bomo pa ploskali,« so govorili otroci.

Melica stopi na zidek in glasno začne. Vojak na straži se ustavi in posluša... Ko je končala, so ploskali otroci in vojak tudi. Odpočili smo se in še nekaj zapeli, potem smo se odpravili na odhod.

Ker so bili otroci žejni, smo zavili k vodnjaku pod lipo sredi vasi.

Tamo so vojaki jedli, pili vodo in umivali posodo. —

Ko so vojaki videli, da se bližamo mi, so nam napravili prostor. Eden nam je vlekel vodo, da so otroci drug za drugim pili.

Ko se mi je zdelo, da se je trudil že dovolj časa, mu pravim: »Le pustite, hvala, bom že sama.« A on ni hotel. Kar pride vojak, ki je bil poprej na straži in pravi: »Ko bi slišali neko teh deklic, kako vam lepo pove pesemco!«

»Katera, katera?« so povpraševali vojaki.

Pokažem Melico in povem, da tudi druge tako znajo.

»Prosim, naj pove tudi nam!« se oglasi že prileten vojak.

»No, pa vam bo. Pojdi sem, Melica, in povej ono pesemco o pomladi!«

In končala je z besedami: »... Čas novega zopet življenja!...«

Vojaki so ploskali. Eden pravi: »Prosim, gospa, počakajte, da prinesem otrokom zastavic!«

Drugi vojak si je snel lep trobojni trak in ga pripel deklici. Obrnil se je v stran in obrisal solzo. Drugi so mi rekli, da se je gotovo spomnil svojih otrok doma. Od dveh strani so pritekli vojaki in prinesli trakov, narodnih in cesarskih zastavic in z njimi okrasili otroke.

»Na zdar! Na zdar! Živio!« so nam klicali v slovo.

Vrnili smo se domov, otroci veseli zastavic in trakov, mi pa z željo v srcu, da bi res prišel čas novega zopet življenja!...

Spomladi.

*Kakor zlate in srebrne verige
zvoni in cvete gaj;
kakor svetost iz božje knjige
vse govori, dehti in poje zdaj.*

*Vodice šumijo za logom;
škrjančka popil je oblak,
tam skrit pogovarja se z Bogom;
pripel zvončke april si za trak.*

*Na njivo zjutraj zarano
gre s kolci in pljugom kmet
in orje, čez brazde gre z brano,
ves z nado in solncem objet.*

*Črni se oplojena njiva;
nagovoril s škrjančkom se Bog,
pal v razor, tam se zdaj skriva;
skrivnost gaj si šepče in log.*

*Bog zlat je oblak razpolovil
na hiše, v brazd gledal skrivnost —
njiv kmetu je plod blagoslovil,
v dvor k njemu zaplul kakor gost...*

Fran Žgur.